

РЕШЕНИЕ

№ 380

гр. София, 24.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 15.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4280** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, както и чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, предявена от З. Б. П. срещу Националната агенция по приходите.

Ищецът твърди, че е издаден спрямо него ревизионен акт № Р-22221321001013-091-001/14.12.2021 г. на орган по приходите към ТД на НАП С., с който са му определени задължения, на основание чл. 19 ДОПК, в общ размер от 67 440,64 лв. Във връзка с необходимостта от изготвяне на жалба пред по-горестоящия орган е сключил договор за правна помощ с адв. А. И. и по него е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 3000 лв. в деня на подписване на договора – 20.1.2022 г. С решение № 496/4.4.2022 г. на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] ревизионният акт е прогласен за нищожен. Твърди, че извършените разходи представляват вреди по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, поради което иска присъждането им, както и сумата от 31,67 лв. законна лихва върху главницата, за периода от датата на окончателната отмяна на РА – 4.4.2021 г. до предявяване на исковата молба – 11.5.2022 г., както и от предявяване на исковата молба до окончателното плащане на главницата.

Ответникът – Националната агенция по приходите оспорва исковете като неоснователни и недоказани. Твърди, че се претендира обезщетение въз основа на двустранна сделка, по която не е участвал. Не е имал възможност да направи възражение за прекомерност и за полагане на дължимата грижа. Претендира разноски.

СГП счита, че исковете са е основателни.

Административен съд София – град, като съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото безспорно се установява, че по отношение на ищеца е бил издаден ревизионен акт /РА/ № Р-22221321001013-091-001/14.12.2021 г. на орган по приходите към ТД на НАП С., с който са му определени задължения, на основание чл. 19 ДОПК, в общ размер от 67 440,64 лв.

С решение № 496/4.4.2022 г. на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] ревизионният акт е прогласен за нищожен.

Представен е договор за правна помощ, сключен между ищеца и адв. А. И., целящ да удостовери, че по него ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 3000 лв. в деня на подписване на договора – 20.1.2022 г. /в този смисъл договор от 20.1.2022 г., л. 49/. Представен е и „приемо-предавателен протокол“ за предаване на изготвена от адв. А. И. жалба.

Представената жалба пред по-горестоящия орган обаче НЕ е подписана от адв. И., а от ищеца. Видно от решението, като адрес за гореспонденция е посочен такъв в [жк], [жилищен адрес] /посочен като адрес на ищеца в договора за правна помощ/ и ел.адрес [\[електронна поща\]](#)/.

От правна страна.

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Законът за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ - чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

В чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на икове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица.

Съгласно чл.205 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК НА ВКС когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването - [чл. 1, ал. 2 ЗОДВПГ](#).

В случая се претендират претърпени вреди – направени разноси в производството по административно обжалване пред по-горестоящия орган на РА, посочен по-горе, и отменен впоследствие.

На следващо място, за да се приеме, че действително са направени такива, ищецът, чиято е доказателната тежест и която му бе указана, следва при условията на пълно и главно доказване, да установи този факт. При пълното доказване следва да се създаде сигурно убеждение относно това, че твърденият факт се е случил в обективната действителност и съответно – да са изключени всякакво съмнение и вероятност, че не

се е случил.

В процесния случай съдът намира, че от страна на ищеца не са представени в достатъчна степен убедителни доказателства, от които да може да се направи извод в тази насока. В подкрепа на твърденията си за направата на твърдените разходи ищецът е представил два диспозитивни документа /обсъдените договор за правна помощ и приемо-предавателен протокол/. Тези два документа целят да удостоверят плащането на претендираните разноси именно с оглед на твърдяно осъществено представителство пред директора на „ОДОП“. Предвид техния характер обаче тези документи нямат задължителна материална доказателствена сила относно посочените факти. Ето защо и доказателственото им значение следва да се преценява от съда по вътрешно убеждение и при съпоставката им, в съвкупност с останалите събрани доказателства. При извършване на такава съпоставка с другите документи се установи, че ищецът е подал жалбата си пред по-горестоящия орган лично. Видно от решението на този орган също следва да се направи извод, че в това производство са се развили правоотношения между ищеца, лично, и органа. Липсват каквито и да е индикации за факти, официално удостоверени, за това, че действително е осъществено представителство в това производство изобщо и в частност – от адв. И.. Нещо повече – установеното от официалните документи идва да разколебае изводът за направата на твърдените от ищеца разноси.

На следващо място, дори и да се приеме, че ищецът и адв. И. действително са сключили договор за правна помощ и е заплатено възнаграждение, то следва да се направят два извода. Първият е, че този договор няма достоверна дата. Вторият е, че от доказателствата по делото не може да се направи извод дали и по какъв начин адв. И. е изпълнявала задълженията си по него. Представеният приемо-предавателен протокол също няма достоверна дата и обвързваща доказателствена сила относно удостовереното в него доколкото е частен документ, а същевременно – съдържащ изявления за изгодни на страните факти. Предвид изложеното те не могат да доведат до сигурно, непоколебимо и изключващо всякакви съмнения убеждение, че тези факти в действителност са се случили.

Ето защо съдът намира, че исковете са неоснователни.

По разноските.

Доколкото ответникът претендира разноси за юрисконсултско обезщетение и предвид неоснователността на исковете, както и предвид фактическата и правна сложност на делото, то следва да му се присъдят разноси за такова в размер на 100 лв., на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за правната помощ.

Въз основа на тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от З. Б. П. ЕГН [ЕГН] срещу Националната агенция по приходите за присъждане на обезщетение за претърпени вреди от отмяната като незаконосъобразен на ревизионен акт № Р-22221321001013-091-001/14.12.2021 г., както следва:

- 3 000 лв. имуществени вреди за заплатени адвокатски възнаграждения за правна защита и представителство
- 31,67 лв. законна лихва върху главницата, за периода от датата на окончателната

отмяна на РА – 4.4.2021 г. до предявяване на исковата молба – 11.5.2022 г.

- законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимите суми;

ОСЪЖДА З. Б. П. ЕГН [ЕГН] да заплати на Националната агенция по приходите сумата от 100 лв. разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от уведомяването за изготвянето му.

СЪДИЯ: